

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

XX. De illo qui moriens albatoru[m] multitudinem videt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

*De fratre nomine Benedicto, qui moriens
multitudinem albatorum vidit.*

CAPVT XX.

FVIT & alius, vt de magno Bene-
dicto legitur, gratia benedictus &
nomine, cui parem in sacris stu-
dijs nescio si vnquam viderim. Hic
priusquam ad monasterialem ordinem
venisset, religiosus valdè presbyter exti-
tit, in tantum vt vix ei aliquid ante mo-
nachum de monacho decisset. Sed (sicut
sanctorum virorum mos est, vt bona
quæ faciunt pro nihilo ducentes, ad ma-
iora toto desiderio conscendere semper
intendant) mutato apud Cluniacum ha-
bitu, verus factus est monachus. Iam si
eius per singula vitam describere cona-
ter, non transeunter de illo commemo-
randum, sed diutius esset immorandum.
Nec capitulum breue illum explicaret,
cuius sanctę conuersationi vix liber inte-
ger sufficere valeret. Quod quia suscepti
operis necessitas prohibet, sit hoc leue
saltem beati viri monumentum, ne tam
veri tamque perfecti monachi nostris
temporibus exemplum ex toto cum eo
videatur esse sepultum. Nam quis istis
pessimis temporibus, quando iuxta
psalmi-

psalmistam defecit sanctus, & diminuta *Psal. 117.*
sunt veritates à filijs hominum, cœlesti-
bus adeò studijs intentus extitit? Quis tã
plenè mundum, omniaque mundana
calcauit? Quis ita generaliter vniuersa à
se genimina vitiorum extirpans, agrum
mentis suæ omnium virtutum suauibus
atque odoriferis graminibus seuit? Nam
quia vt Apostolus ait, coram Deo in
Christo loquimur, ipsum ante quem lo-
quimur testem adhibeo, me non aliter
loqui quam sentio, viro videlicet isti nul-
larum propemodum virtutum perfecti-
onem defuisse. Quando enim humilitas
eius qua se vniuersis submittebat, & qua
se secundum regulæ præceptum omni-
bus inferiorem & viliozem credebat, ex-
plicabitur? quando eius caritas, qua fra-
ter omnes ita amplectebatur, vt non sibi
sed omnibus pro mediocritate officij vi-
uere videretur, alicuius sermone declara-
bitur? Quando eius patientia exponetur,
qua singulariter præditus esse videbatur?
Namque propter excellentem iustitiæ
zelum, quo cum ceteris bonis suis con-
tra negligentium fratrum delicta accen-
debatur, de illorum numero erat, quos
propter maiorem disciplinæ cautelam,
circuitores monasterii beatus Benedictus
esse

esse præcepit. In quo ministerio cū nulli parceret, & maiores minoribus quātum ad vitiorum reprehensionem spectat, absque vlla personarum discretione æquaret: multas à quibusdam, quia inferre verbera non audebant, verborum iniurias tolerabat. Recordor ego sæpius falsis aut quasi nullis accusationibus in communi fratrum conuentu à talibus impetitur, innumeris vicibus quasi reus existeret in terram prostratum, cum nihil prorsus deliquisset, culpabilem se tantummodo respondisse. Hunc enim morem habebat, vt quādo cūque culparetur, nunquam se eē culpam diffiteretur. Silebat perpetuò, nisi cum eum certa & grauis causa loqui cogebat. Verba eius breuissima: à nugis, iocis, atque omni prorsus ociositate aliena. Si quādo verò de spiritualibus sermo erat, nunquam is sine suspirijs, nunquam sine lachrymis fiebat. Psalmodia indeficiens, scripturarum sanctarum nocte dieque meditatio, propter quod & psalterium glossatum semper circumferebat, quoniam psalmos non perfunctoriè, vt quibusdā moris est, sed summa cum attentione atque deuotione cantabat. Vbi si quid quod non intelligeret offendisset, ad glos-

ad glossas statim oculum conuertebat. Diem totam psallendo, meditando, noctem vigilando & orando peragebat. Nam vix breuissimo spatio, etiam hyemalium noctium prolixitatibus in lecto quiescebat. Quando enim ad altaria occultè confugere poterat, quiescendi necessitate vix aliquando lecto retinebatur. Quando verò propter communis obseruantiam ordinis lecto deesse non audebat, magis eo ad sedendum quàm ad iacendum utebatur. Sed erat etiam ipsa sessio non ociosa, quando rarò oculi à lachrymis, nunquam verò lingua à psalmodia cessabat. Innumeris confectum supplicijs corpus, toto penè vitæ suæ tempore cilicijs asperrimis exasperare consueuerat. Habebat idem beatus vir pro cella domum orationis in turri altissima atque remotissima, in honorem Sancti Michaëlis Archangeli consecratam, qui deuotioni eius præ cunctis monasterij locis specialius famulabatur. In hac diuinæ theoriæ totus nocte dièque intentus, mente cuncta mortalia transcendebat, & cum beatissimis angelis internæ conditoris visioni penè iugiter assistebat. Hæc indeficientium orationum, hæc assidue inundantium lachrymarum,

marum,

marum, hæc durissimorum flagellorum, hæc quotidianorum sacrificiorum, sola quidem testis tunc affuit: sed ea tamen nobis profus celare non potuit. Nam sancti inter abdita latibulorum opera sua semper celare laborant, sed ea si homines taceant, lapides clamant. Iam si ad habitum corporis eius stilus conuertatur: solus ipse sufficientia loqui iudicabitur. Corpus quippe attenuatum, facies macilenta, capilli incompti, ipsaque canitie venerandi, vultus demissus, oculi vix vquam patentes, os sine requie sacra verba ruminans, non in terra, sed in coelo positum hominem indicabant. Huic plane non surdo auditori Apostolus loquebatur; Quæ sursum sunt quærite, vbi Christus est in dextera Dei sedens: quæ sursum sunt sapite, non quæ super terram. Poterat & ipse cum eo dicere; Nostra autem conuersatio in cœlis est. Sed quia (vt supra dixi) propositum meum fuit, non omnia quod mihi impossibile fuisset, sed quædam de ipsius sancta conuersatione narrare, ne omnino beati viri memoria sopiretur, his breuiter præmissis, ad gloriosum finem eius, sermo conuertatur. Igitur in omni virtutum exercitatione vitæ suæ cursu peracto, ad corpo-

Col. 3.

Phil. 2.

ris incommoditate, breui ad extrema
 deductus est. Fuit autem tempus illud
 paschale, quo transacta ieiuniorum qua-
 dragesima, purgatiorem gregem suam,
 & velut maturiorem segetem Christus
 inueniens, multos ex hac luce subtraxit,
 & sicut electa grana, horreis celestibus
 recondidit. Multi namque illo tempore
 leui morbo pulsati, quasi nutum vocan-
 tis Domini illicò sequebatur. Inter quos
 iste vir Domini (vt dictum est) ægritudi-
 ne decumbens, postquam & sacri olei vn-
 ctione, & salutari Christi corporis perce-
 ptione, atque communi fratrum absolu-
 tione, ad iter celeste scandendum ido-
 neus factus est, aduenit dies laboris vlti-
 ma, mercedis prima: iacebat verò in le-
 cto, & lampadē plenam oleo, id est, con-
 scientiam plenam virtutum testimonijs
 habens, sponsum expectabat, & vt arbi-
 tror cum Apostolo dicebat: Gloria no-
 stra habere testimoniū conscientie no-
 stræ. Respiciens ergò, vidit infinitā mul-
 tudinē aliatorū aduenire, & paulatim
 omne domus illius spatium cōplere. Cū-
 que domū præclarissimis illis spiritibus
 repletam vidisset, fratrum conuentum
 esse suspicatus, custodem infirmorū bo-
 næ religionis virū Otgerium nomine,

2. Cor. 2.

E

VOC.

vocauit, ei que dixit: Frater Otgeri, hiccire ordo noster est, vt conuentus albis indutus, in infirmariam veniat? Crede mihi, hodie video, quod nunquam retro contigisse audiui. Verè licet corpus beati viri suis viribus destitutum fuisset, mēt̄ tamen vigor, & zelus domus Dei sicut semper fuerat, adhuc in eo vigebat. Sed cum frater ille nullum albatorum in infirmaria illa esset affirmaret, adhuc in eadem opinione persistens, adiecit: Miror valde quomodo hoc dicere potes, cum non pars domus, sed tota eisdem albatis viris plena sit, & te ipsum vbi nunc loqueris, ex omni parte ijdem circudent. Tunc tandem intellexit cui hoc dicebat, non hominum illum conuentum, sed beatorum esse angelorum. Qui ad hoc absque dubio de supernis descenderant ad conciuem suum qui semper mente cum eis conuersatus fuerat in terris, vt per ipsam spiritus sui præsentiam, eis sempiternæ cohabitaret in cælis. Et qui per speculum & in ænigmate secundum Apostolum hic Dei desiderabilem vehementer esurierat speciem, manifestata ipsius gloria satiatus, videret eum facie ad faciem. Parum interualli successerat, & seruus Domini ab illis quos viderat albatis

Nota.

2. Cor. 13.

& glo.

& gloriosis spiritibus accitus obiit, beatamque animam eis tradens, ad regna celestia (vt dignum est credere) cum ipsis peruenit. Sed ne quis temerè me hoc affirmare suspicetur, quod quasi absque purgatorijs pœnis eius animam ad cœlos euectam dixerim: iutelligat, nulla eos purgatione indigere, in quibus nihil purgandum constat remanere. Quod quia nemo negare potest, vtrum iste sic purgatus fuerit, fortassis inquirere festinabit. Ego verò, quantum hominibus cognoscere datur, dico istum sic in hac vita per gratiam Dei animum suum diuersis sanctorum operum exercitijs emundasse, vt nihil in eo mundandum crediderim remansisse. Nam si hoc de multis etiam sine martyrio conceditur, quare non & de isto concedatur? Cuius enim crimina nulla, cuius veniales etiam culpæ vix aliquando deprehendi poterant, tot cruciatibus corporis sui, tanta sacrorum studiorum instantia, ne ignibus futuri seculi torqueretur, expiari non potuit? Potuit planè. Nequaquam enim vltices scelerum flammæ experiri debuit, qui in se omnium concupiscentiarum feruorem compescuit. Nec pœnalis in eo ignis, quod de-

E 2 coque-

coqueret inuenit, quem ignis diuinus ad purum vsque purgauit.

*De Turquillo, priore Marciniacensium
sororum.*

CAPVT XXI.

ALTER etiam frater Turquillus nomine, vir nihilominus in omni virtutum synceritate & veritate probatus, ab adolescentia vsque ad ultimam senectutem iugum monasticæ ordinis mansuetissimè portans, ipsa miti & humili corporis & vultus sui specie, quiddam cœleste prætendens, curam sororum Marciniacensium à se sibi iniunctam agebat. Quam cum per aliquantum temporis religiosissimè administrasset, carnis ingruente incommodo, ad solvendum commune mortis debitum appropinquare cœpit. Cumque illum in cinere & cilicio positum, fratres vndique circumstarent, repentè ab eis spiritu raptus obmutuit. Qua de causa frater quidam ex his qui astabant Vnfredus nomine honestæ vitæ conuersationis, ausu familiaritatis, qua præ ceteris ei semper adhaeserat, ad eum se inclinauit, & si aliquid spiritualium rerum vidisset, quæsiuit. Ad quem ille his verbis. Vidi (ait) Domini

22455